

РЕШЕНИЕ

№ 23596

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5982** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208- чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ч., срещу Решение № 1193/30.03.2025 г., постановено по НАХД № 14921/2023 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 105-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на касатора, срещу Заповед за задържане рег. № 12663з-2325/08.10.2023г., издадена от старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ-СДВР.

В касационната жалба, са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на атакуваното решение. Иска се неговата отмяна, както и на потвърдената с него заповед за задържане.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, представлява се от адв. Ч., която поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Излага доводи, че предвид заболяването си, Б. не е бил в състояние да разбере какво се случва около него. Отбелязва, че държавната такса за завеждане на делото е платена два пъти. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – М. И. С. - старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ-СДВР, редовно призован, не се представлява. В представена молба от 26.06.2025г. излага съображения по същество на спора. Прави възражение по отношение на заплатения адвокатски хонорар. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неправилност на

атакуваното решение.

Административен съд – София - град, XXIV касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане на лице рег. № 12663з-2325/08.10.2023г., от старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ-СДВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на Е. П. Б. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“. Б. бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 72, ал. 3 и, ал. 4 и чл. 73 ЗМВР, като горното се установява и от приложена попълнена собственоръчно от лицето декларация.

Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обоснован извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение, че са налице данни, от които може да се направи извод за обосновано подозрение за вероятната му съпрочастност към извършването на престъпление против собствеността, изразяващо се в противозаконно отнемане на чужди движими вещи – два броя шишета уиски, от владееенето на търговското дружество, стопанисващо магазин за хранителни стоки от веригата „Фантастико“, находящо се в[жк], [улица]. Лицето Б. е задържан с цел пресичане на извършваната от него престъпна дейност.

За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за съпричастност на лицето. СРС е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да се укрие и да се проверят данните за извършеното престъпление. Въззивния съд е приел, че заповедта е издадена в установената от закона форма по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Не са налице сочените от касатора отменителни основания. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган при условията на оперативната му самостоятелност, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР, като при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Правилно е приложен и материалният закон, тъй като са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: противозаконно отнемане на чужди движими вещи – два броя шишета уиски, от владееенето на търговското дружество, стопанисващо магазин за хранителни стоки от веригата „Фантастико“, находящо се в[жк], [улица]. Съгласно цитираната разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Нормата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи по чл. 6, ал. 1 ЗМВР - оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления; превантивна. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Доколкото основаниято, на което е издадена заповедта е такова по т. 1 от посочената разпоредба, е задължително преди издаването на заповедта за задържане, да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление. В случая, настоящият касационен състав счита, че това изискване на закона е изпълнено, като изводът, направен от СРС в тази насока е правилен и законосъобразен. Следва да се отбележи, че в заповедта по чл. 72, ал. 1 ЗМВР не е необходимо да се посочи дали е извършено деяние и от кого, тъй като тези обстоятелства се установяват в съответното наказателно производство. Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква наличие на данни за извършено престъпление, което изискване в случая е спазено с фактическото посочване на данни за извършено престъпление.

Правилен и законосъобразен е извода на въззивния съд, че с издаването на оспорения административен акт не са били допуснати и нарушения на материалния закон. По правната си същност, мярката "задържане за срок от 24 часа", чиято уредба е в чл. 72 - чл. 75 от ЗМВР, представлява принудителна административна мярка - административното разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата. Предпоставка за 24-часовото задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наличието на данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние, което законодателят определя като престъпление. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Следва да се приеме, че възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. В този смисъл, следва изрично да се направи разграничение между изискванията на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 207 от НПК (относно необходимите условия за образуване на наказателно производство). За прилагането на наложената с процесната заповед ПАМ законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител/съучастник на престъплението. Поради това настоящия състав изцяло се солидализира с изложеното от СРС във връзка с психичната годност на касатора, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Предвид изхода на спора, в полза за ответника се дължат разноски. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Поради това и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1193/30.03.20255 г., постановено по НАХД № 14921/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав.

ОСЪЖДА Е. П. Б., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.